

Kadar je skakljal po vejah jablane pod oknom, sem mu laže sledil. Čudil se je, kako so se nekateri vrabci kljunčkali s samicami — bog vedi, ali je razložil spol? — se potem stiskali drug k drugemu, in so samci posedali na samicah. Videl sem ga, kako je tudi sam poskusil igro drugih in je nerodno poskakaval zdaj za samico zdaj za samcem. Življenjskih skrivnosti ni še doumel.

Neko noč ga ni bilo nazaj na senčnik. Zunaj je deževalo. Dolgo sem ga vabil, nikjer se ni zganila perut, nič ni začivkalo. Ko sem se zjutraj prebudil, prej kakor navadno, sem začul rahlo čivkanje. Presenečen sem odprl naoknice, ki sem jih bil zaradi deževne noči zaprl, in zapazil, kako se Mali ves premrt stiska pod napuščem. Spustil se je klavrn in potrtno na okno. Tedaj sem videl, da nima repa. Dal sem mu hrane, ki jo je sicer pobiral s prsta, toda brez teka. Namršil je perje in se skrčil. Z žalostnim pogledom je strmел predse. Vse dopoldne je tako prečepel na senčniku in se ni premaknil. Ugibal sem, kaj se mu je primerilo. Je bil predomač in je človeška roka hlastnila po njem? Mačka? So ga oskubli drugi vrabci zaradi njegovih nerodnih ljubezenskih izražanj?

Nikoli ne bom uganil. Poslej je čemerno stopical po sobi in če sem ga postavil na okno, je s kalnimi očmi pogledoval v solnčni svet. Včasih ga je nekaj pretreslo, da je razširil perutnice, se ves tresel in hrepeneče čivkal. Od žalosti ali koprnenja?

Vidno je bolehal in hiral. Ker se ni mogel več dvigniti, je skakljal po tleh, ponavadi tiho in žalostno. Neki dan, ko ni nihče pazil nanj, da je pod nogami, je nekdo nevede stopil nanj in ga stisnil. Čivknil je in izdihnil. Oči so bile bele in kalne, ležal je trd in hladen, brez repa, s sprostrtimi, posinelimi nožicami in s skrčenimi krempljčki. Kljunčka, s katerim me je tolikrat pikal, mu nisem mogel zapreti.

Ušel je rižoti, a je umrl, ker se, preveč razvajen v ljubezni, ni naučil boriti se in živeti po zakonih življenja vseh vrabcev, svobodnih komunistov, ki jim je že človeška ljubezen nevarna.

ISKANJE

JERN LEDINA

*Tako sem od samega sebe utrujen,
na nekih prsah bi se moral spočiti,
pri nekom vse, kar me teži, pozabiti,
za vselej, do konca, do smrti.*

*Vse ure bedim in se k luči prebijam,
vse dni me le tvoja lepota boli;
v daljavo poslušam, ker te ob sebi ne čutim —
in tvoje srce mi nič ne govori...*